

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ

ЦЕНЕ ЗА СРЕДНУ:
 НА ГОДИНУ 24 ДИНА, НА ПО ГОДИНЕ 12 ДИНА, НА ЧЕТВРТ ГОД. 6 ДИНА.
 ЗА ОСТАЛЕ ЗЕМЉЕ НА БАЛКАНСКОМ ПОЛУОСТРВУ.
 А ГОДИНУ 30 ФРАКАВА, НА ПО ГОДИНЕ 15 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 8 ФР.
 ЗА АУСТРО-УГАРСКИ:
 НА ГОДИНУ 15 ФОР. У БАНК., НА ПО ГОД. 8 Ф. НА ЧЕТВРТ ГОД. 4 Ф.
 ЗА СВЕ ОСТАЛЕ ДРЖАВЕ:
 НА ГОДИНУ 36 ФРАН., НА ПО ГОДИНЕ 18 ФР., НА ЧЕТВРТ ГОД. 10 ФР.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ
 УТОРНИКОМ, ЧЕТВРТОМ, СУБОТОМ И НЕДЕЉОМ
 НА ЦЕЛОМ ТАБАКУ

УРЕДНИШТВО ЈЕ И АДМИНИСТРАЦИЈА У КУЛТИ Г. ТОМЕ АНДРЕЈЕВИЋА
 ОБИЛНЕТ ВЕНАЦ.

ЗА ОГЛАСЕ РАЧУНА СЕ:
 ПРВИ ПУТ 20 ДИНА. ПАРА ОД РЕДА, А ПОСЛЕ СВАКИ ПУТ 10 ФР.
 ЗА ПРИПОСЛАНО 50 ПАРА ДИНА. ОД РЕДА.
 Рукописи шаљу се уредништву, а претплата администрацији
 «СРПСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ».
 РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

ТЕЛЕГРАМИ

Ниш, 27. Јан. (ОРИГИНАЛНА ДИПЕША).
 И код нас једнога јутра грунуше добошари на све стране по улицама, позивајући народ на збор полицијски, да по заповести министровој чује адресу већине скупштинске. — Варош ова броји само на петнаест хиљада душа, а на збору дође сила света од 30 људи, те тако пропаде и вајна мисао о честитици скупштинској већини, коју полицијаји за потпис у депу држаху спремноу.

Пожаревац, 27. Јан. (ОРИГИНАЛНА ДИПЕША).
Павлу Радиојевићу и Милосаву Степановићу
 СКУПШТИНАРЦИМА

Чврсто стојећи уз престо Обреновића, борите се за народна права. Адреса мањине скупштинске права је жеља народна и ако се у срезу агитује али без успеха, за поверење већини владиној. Одобравајући рад мањине велимо: срећан наш владалац и народ са таквим радницима!

Прховчани: Паун Спасић, Мијајло Стојановић, Матар Стокић, Милан Милиновић, Марко Крадаљ, Ђурађ Рајић, Мита Станковић, Панта Митић, Јован Караматић, Бошко Симеуновић, Алекса Јанковић, Живан Непчић, Живко Ивановић, Марко Илић, Стеван Станојевић, Живан Поповић, Никола Јовановић, Добросав Поповић, Сава Пујић, Јован Павловић, Стеван Стевановић, Љубомир Милановић, Стојан Филиповић, Милета Милошевић, Јосиф Милошевић, Лазар Тошић, Глигорије Ђукић.

Пожаревац, 27. Јануара (ОРИГИНАЛНА ДИПЕША).
Павлу Радиојевићу
 НАРОДНОМ ПОСЛАНИКУ

Полиција тражила од збора рачиначког потписе за скупштинску већину. Збор једногласно одбио. Услед тога послата вам је она изјава одштампана је одмах. Поздрав теби и твојим једномисленицима.

Пожаревац, 27. Јануара (ОРИГИНАЛНА ДИПЕША).
Павлу Радиојевићу
 НАРОДНОМ ПОСЛАНИКУ

Капетан од села до села иде читајући адресу већине, препоручује народу одобравање исте. Народ поштујући рад и правац својих посланика чуди се!

Поздрав теби и твојим једномисленицима, писмом опширније. Влашкодоци: пош Светозар, кмет Ненад Стојановић, одборник Ђурица Ивановић.

Устанак на српском југозападу
 Бенке делегације одобриле су ономад влади кредит од 8 милиона форината на угушење устанка. Но

већ сад јавља полузванични Prager Abendblatt, да ће се скоро на ново сазвати делегације ради одобрења већих трошкова, јер 8 милиона неће бити доста.

У последњој седници аустријске делегације значајно су говорили: Клајн, кнез Чарториски и Штурм. Клајн налази главни повод устанку у живој жељи народа да своју народну државу обнови. Он иште народну управу у оном крају. Кори владу, што није далматинску регименту Вебера на устанике, браћу на браћу. — И кнез Чарториски мисли, да Аустрија само тако може задобити јужне Словене, ако им поштује и негује народност. — Штурм говори, како се Аустрија може извући из окупације. Анексијом, присвојењем тешко, јер то би стајло још скупе од окупације. Најбоље би било, да се Аустрија поштено извуче из Босне и Херцеговине, као Енглези из Афганистана. Но могла би се створити из тих земаља и једна кнежевина под заштитом Аустрије, као што је Бугарска под заштитом Русије.

Окупациони министар Славија одговорио је свима врло опширно, ал не баш врло основно. Чини се као да г. Славија мисли, ако пошаље у Босну једну чету чиновника састављену из велико-Хрвата, чешких и пољачких бирократа и мање-више помађарених Словака, који за кратко време науче нешто натучати српски, да се то онда зове управљати народним чиновницима, јер сви ти људи знају боље српски од Славија и од њи црпе он своје знање о тамошњем народу. Онако и уснева.

Руски листови се баве непрестано устанком и бечком делегацијом. Новое Време вели, да Аустро-Угарска треба да уступи Босну Србији, а Херцеговину Црној Гори, и да само тако може полагано задобити симпатије јужних Словена.

Прави рат на устанике тек ће сад започети, док стигну резерве. Бар Јовановић стигао је у Мостар, одакле ће управљати војском. Бечке вести о досадашњим сукобима тешко је разумети. По њима је бивало да погину више официра него војника у каквом боју. И ако се зна, да устаници радо конабе официре, ипак је тешко веровати, да ће војника мање погинути. По приватним писмима аустријских војника из усталих крајева, аустријски је војник тамо на мучке. Својом тешком обућом и опремом не може се никако мерити са устаником.

Из Задра телеграфину П. Лојду, да Кривошијани хоће да побуне и Жуљане и Паштровиће и признаје се, да би за Аустрију то била велика невоља, кад би Кривошијани успели.

Дописник Манчестарског Стражара јавља, да је од Веберове далматинске регименте пребегло 35 војника устаницима. Далматински домобранци јавно говоре, да ће се пре сами убити, него што ће ратовати на своју браћу.

Боје се да ће устаници ударити на Фочу. Зато је послат пуковник Хоце тамо из Сарајева са 1 региментом. Он је на путу наилазио на устаничке чете, ал их је увек мудро обилазио. Зато су устаници напали аустр. војску између Сарајева и Мостара. Погнуло је, веде аустр. извештаји, неколико војника, а устаника много више. Ако тако пође, онда скоро неће више ни бити устаника.

Из Букурешта јављају П. Лојду, да је у прошл петак прошло кроз Рени 140 руских добровољаца, пуних рубља, за Босну.

Из Кракове јављају истом листу, како путници из Русије причају да у свој Русији влада ратни покрет особито у Подолији и Руској Пољској. И у Бесарабији куни се велика војска. Официри су уверени да не може проћи без рата. „Морамо свршити што смо 1877 г. започели.“ веде и Скобељев добија са свих страна поздраве за ону славну здравицу.

Ако се то обистини, а прилика је, онда се разуме зашто су аустријске власти позатварале толчке отмене Русе у источној Галицији, у Лавову и Станиславу, као: дворског саветника Адолфа Добранскога, некадашњег посланика старца Паумовића и сина му, доктора медицине, и многе друге, све зато, што су хтели да обраћају руске унијате у православну веру и ради тога дописивали са руским синодом. Да ће то Русији још већма раздражити, већма него и Србија, и Босна, и Црна Гора, о томе нема сумње. Није Катков ономад масла ради наименован за тајног саветника.

ДОПИСИ

Гроцка, 24 Јануара.
 У вашем листу јављено је да је Анта Нешћ затворен. Ево да вам кажем и урок његовом затвору.

Познато је да је среска власт позвала среску скупштину, да јој саопшти расписе министра финансије о узимању за порез златника и крупних дилара и предлог министра грађевина, да се од сада за грађење друмова новцем плаћа а да се укине кулук.

Скупштина се среска паразила и против једног и против другог. Анта је говорио како је боље да народ и од сад гради сам друмове као што је радио и до сада јер нема од куда да плаћа за то поред других терета. А што се тиче мошета, ту се сав скуп паразито против, без да је Анта и једне речи проговорио. Пошто је капетан чуо одговор народа, зашита скуп речима: „ко је противан нека изађе а ко је за, нека остане у соби.“ на што сви изађу. После је капетан позвао све кметове у собу коју је закључао, и наложио им да одмах сваки у својој општини сазове збор и да донесе своје одлуке. На ово су сви кметови пристали. После се збор распустио и закључао.

Одлуке селских општина познате су, оне су у истом правцу донесене, као што се народ на среској скупштини изразио. 13 ов. м. оде капетан у Београд, с једним трговцем гроцанским јамачно да добије упуства, и по свој прилици да га је од надлежног министра и добио. Чим се врати у Гроцку капетан позове Анту

да одмах без отлагања дође у Гроцку, осуди га на 30 дана затвора и затвори га одмах.

Разлоге томе затварању подвео је капетан под неке париграфе, као да је Анта узрок што се збор разишао, но ово је само подметање, а да је завета тако, може осведочити цео срез. „Виделовци“ су се бојали да Анту не избере народ за посланика, па су се датили ових мера само да избор осујете. Анта и његов писар сметају им па за то их треба ухапсити, док Виделовци својим удурмама и обманама не заведу народ на странпугицу.

Зар је оно слобода? Зар смо се за то кривили у два рата, да нам сада „виделовци“ газе наше слободе и права грађанска? Зар је за то дао Анта његовог јединца сина, да се бори за свету нашу ствар, да га сада они, који су изигравали наше свето дело, у његовој старости у 50-тој години, апсе права здравца. Анта је кмет још од 1863 годане, и за све то време не само што није никад кажњен, но није ни опомињан ни за што. Он је вагда вршио своју дужност свесно и поштено на опште задовољство својих сељана. А као народни посланик вагда се одликовао својим поштеним радом и родољубљем, заступајући само интересе народне. О њему се и сами противници његовидело изражавају. Па ево како „виделовци“ са тако ваљаним и поштеним српским грађанима поступају!

Ако је „виделовцима“ стало да добију себи какву креатуру и аминаша за посланика, нека прегну за то како знају, али нека не дирају у слободу поштенних људи, јер терајући лицецу могу лако вука истерати.

Један очевидац.

РЕЧ

Славног руског генерала М. Д. Скобељева

Држана на обеду 12 јануара у спомен славне годишнице заузећа Геок-Тепе у Петрограду:

„Наше поколење живи у врло значајном времену, кога није било у историји. Пре неколико векова, владало је у међународним односима право јачага. За тим је наступила епоха трактата; њих чувати по форми а нарушавати по духу, јављало се као највећа политичка мудрост. Нашем веку било је суђено, да огледно некуси, да силнији своје захтеве према слабијему оснива само на крви и железу, и да правом влада снага, — отворено, с признањем факта.

Веома је значајно господо, да овоме равном признања насиља, потврђеног догађајима, није до сада било у историји. Велике патриотске обзаве наваљује наше железно време на садашње поколење! Но ведем господо, на жалост, тим се јаче види у средини наше младежи таво много болесних утописта, који забрављају, да је сада најбржи дуг, жртвовати све, па и своје духовно ја за развитак снаге отаџбине.

Ако господо, у приватним пословицама неповерење једног према другом, не може бити никоме повољно, то је на против томе, крајње неповерење према свему туђем, које нарушава законе историјске идеале отаџбине, патриотска обзаве, јер се не може допустити, да теорија насиља, која сада тријумфује, буде искључива својина једног племена. Из овога што је казано, чини ми се јасно је како радосно мора одјекнути у срцима патриотским, вагда низ догађаја тера у лаж даровитог отаџбине недруга. Чувство ово гошпо одјекнује силно, када се налазишћу средини људи, који су својим трудом, својом храброшћу, и крваву учинили да се увиди погрешка тога недруга.

Вама свима познати, господо, „даровити“ недруг наш сир Хенри Рузвелсон, у својој деу: „Русија и Енглеска на Истоку“, још 1875, изјавио је да ће непријатељство Ахал — Техинада Русију

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

етати за више година много људи и по-
ваца и довести је у сукоб са Персијом,
и спречити јој да заузима кордон на по-
штајској линији од ушћа Атрека по свој
оази и од Атрека до Мерве, и најзад
што је главно подпопаће политичку моћ
Русије у средњој Азији.

На свом је давке месту, на данашњи
веома значајан дан, гледајући на далеку
нама драгу покрајину, фактички се убе-
дити, што се, хвала Богу, мрачна пред-
сказивања Рулинсона, нису ни учин о-
правдала. Вама је свима махом познато
стање ствари, по томе није потребно да
ја узавим у подробно разматрање; но го-
сподо, кажем вам отворено; да наша баја-
на средње-азијска покрајина није одавна
била толико мирна и спокојна као што је
сада; може бити никада, од времена по-
хода Махмуд-паше на Херат и са тим
тесно скопчаном делатношћу незаборав-
љеног гроза Симоновића, није био углед-
нији и одлучнији значај руског послани-
ка у Техерану.

Господо, руска застава стоји сада ви-
соко, врло високо, далеко ка истоку за
пределима покорене области; то ће за це-
ло моћи потврдити и наши извиђачи
који су ту скоро вратили се из *Saraxsa*.
Кома има да захвали наша отаџбина за
тако повозан исход војеног дела? У гла-
вноме и пре свега, с поштовањем сло-
менимо учешће у експедицији покојног
нашег Господара — мученика.

Ту говорник описује мало подробније
току ствари, и напомиње све главне чи-
вствене у тој војни те настале: „Да,
господо, докле буде у редовима руске
војске такви официри, моћи ћемо сме-
ло погледати у очи ма каквом добро обу-
ченом непријатељском строју! Не забо-
равимо наше погинуле геопетинске дру-
гове, и кад наступи час да се војује, по-
старајмо се да и ми будемо онаки, као
што су и они били.

Мени остаје да још кажем неколико
речи, но овде ми дозволите да бокал с
вином заменим за чаши воде, и молим
вас да будете сведоци да ја па и нико
између вас неговори нити може да гово-
ри услед каквог невољног узбуђења.

Господо, мнe живимо у таково време,
када се и саме кабинетске тајне сла-
бо чувају, а оно што се у оваком ску-
пу, као што је овај, каже, изаћи ће и
оноко на јавност, и по томе обзирност
није излишна.

Искуство последњих година, уверило
нас је, да чим који Рус судачајно поми-
сли, да он благодарећи својој историји
припада народу великом и славном; и ако
сачувај Боже, тај Рус судачајно изјави,
да руски народ сачињава једну породицу
са словенским племеном кога сада рас-
трвају и гасе, онда се одмах дигне граја
наших домаћих и страних туђинаца. Та-
кова изјава једног Руса, по мненију те
господо, може се само замислити као из-
лив Баханазија. И ето зашто и овет го-
сподо молим вас да дозволу да оставим
пехар са вином а да дигнем чаши с водом.

И занета је дивно чудо, господо, за
што нашим друштвом и појединим лич-
ностама овлада нечувена бојазан, чим
се ми додирнемо питања, које је руском
срцу сасвим закону, као природни резул-
тат целе наше хиљадугодишње историје?

Узрок за то има много, и овде није
ни време а ни место да се они ребају,
но један је између главних узрока, жа-
лосна разлика, која постоји међу нашим
интелигенцијом и руским народом. Го-
сподо, свагда када се државни домаћин
руске земље обраћао своме народу, на-
род се показао на висини свога позива
и савремене историјске потребе. С инте-
лигенцијом није увек бивало тако, и ако
је био у одушевљеним часовима банкротирао
пред царем и народом, то је за цело то
учинила та интелигенција. Држим госпо-
до, да је ова појава сасвим јасна. Европ-
ски космополитизам није извор силе и
може само бити знак слабости. Снаге не
може бити ван народа, и сама је инте-
лигенција моћ онда када стоји у нераз-
лучној вези са народом. Један између
најславнијих ветерана у великој епохи
наполеонске војне, маршал Бизо, имао
је обичај да говори, да се у војни увек
једни и исти убијају. Моје војничко срце
и спорашње искуство показују ми да су
се овдe сабрали баш такви, о којима
говори честити маршал. Ето за што ће
сада моје речи међу војницима, који не-
мају ништа општега са политиком, само
се војнички разумети.

Господо, у часу кад смо се ми овде
радосно окупили, тамо на обалама
адријатског мора, наше сулменике, ко-
ји су устали за своју веру и народност
називају разбојницима и поступају са
њима као са таквим!... Тамо у средној
нама словенској земљи упрте су пушке
шпанско-мадарске у јединоверне нама
грудн.

Ја не могу да завршим господо... ср-
це ми се болом надима. Али као велика
утеха служи нама вера у буду историј-
ског позива Русије.

Велики словенски патриота Аксаков, у
својем органу „Русь“, доноси на ову реч
Скобелеву ову примедбу:

„И с таквом ће се великом утехом про-
читати реч нашега прослављеног војско-
вође не само у Русији, но и за целим
границама, у свима крајевима словенског
света, а особито тамо на бреговима Ад-
ријатике, у горама Херцеговине и на
пољима Босне!... Генерал Скобелев не
војује само руски. — то се може рећи
и за све војнике и официре наше армије;
да не само руски осећа — то и сетакоче
редативно јавља, — но и руски мисли,
што је на жалост код нас сасвим ред-
кост, а особито у слојевима интелиген-
ције, која је на вишим положајима слу-
жебе у Русији.“

И ми с наше стране отварамо наше
топло срце и примамо сваку реч славног
руског патриоте генерала Скобелева у
њего. Искрене, племените речи руског
јунака падају као декорити мелем на
ојачана срца српског народа, оне нам о-
тварају поглед на лепшу будућност, и
утврђују нас у вери, да се ми само
искреној помоћи у нашој светој ствари
имамо надати од велике и рођене нама
Русије.

Непријатељ наш из свега словенства,
опасао је српски народ као љута гуја,
али са рођеног словенског севера указу-
је се светлост, хоре се речи утехе: *Не-
бојте се, не дамо ми да ви пропаднете*. И ако
је реч Скобелева прохујала као гром кроз
уши наших непријатеља, нама она звони
мило и слатко, јер нам узева наду да
нећемо пропасти.

Генерал Скобелев говорио је из срца
руског народа, и руске војске, и за то су
његове речи значајне по нас. *Слава сла-
вном јунку руском генералу Скобелеву!*

ГРЧКА И МИТРОПОЛИТ МИХАИЛО

Богословски лист професора Атинског
универзитета теолошког факултета „Тр.
Фонн“ од 15 о. м. бр. 46 и олет доноси
важан чланак о незаконитости у нашој
цркви па између осталога вели:

„По несрећи незаконито стање у срп-
ској цркви још постоји. Митрополит Ми-
хаил још је у миру, а други је Епископ
одређен за привременог заступника ми-
трополитовог. Овога Епископа већи део
српског народа не признаје за законитог
заступника митрополита Михаила — и
са свим умесно. Г. Михаило је муж во-
дар, веома је познат као омиљени пи-
сац и велики трудбеник на народној ве-
личини и слави српској. Он се праведно
сматра за мученика и исповедника јер је
мушки бранио права српске цркве и ње-
но достојанство, па због тога је и про-
тествовао против онога вандалског закона
који српско свештенство принуђава да
од државе купује за новце свештене чи-
нове и благодат св. Духа. На занета
како је и било могуће да преосвећени
Михаил прими закон, који установљава
и законовљава најсрамнију симонију у
Србији отворено изаћи најјасније какоме
православне цркве а на поруку и срамној
српске цркве. Ми искрено желимо, да срп-
ска влада једанпут разуме своју потре-
ску за коју је сви православни народи
строго осуђују. Код нас је у Јелаци тај
и у Турској нечувени закон учињено врло
гадан упечатка који ни мало не служи
на част онима, који су га створили.“

ЗВАНИЧНА ИСПРАВКА

У 8. броју од 17 Јануара ове године
новина „Српска Независност“ изнеше
је; како је начелник ово окружни донео
пресуду, коју је и министар Унутр. дела
одобрио, да се Живојин Велички, који
је овде радио адвокатске послове, про-
тера из општине зајечарске.

Непостоји, нити је постојала пресуда
из начелства овог, да се Живојин Вели-
чки одведе одведе протера.

Према томе изнешење ово у Српској
Независности са свим је измишљено.

№ 297. Од начелства округа Црно-
речког. 21 Јануара 1882 год. у Зајечару.

Наш одговор

Шта да речемо о овакој званичној
исправци? Да ли да је житошемо са оном
именом, које заслужује *неистина* и кад
се коме подучи државна власт на по-
нижење свога угледа?

Ми ћемо се уздржати од тога; одго-
вораћемо на саму ствар у намери да

изнесемо истину на видни, па онда само
јавно мишљење, нека цели *шта* је начел-
ство Црноречко заслужило са својом *не-
истинитом* исправком.

Начелство вели, да не постоји нити је
постојала пресуда из Начелства, да се
Живојин Велички одведе протера.“
Каква неистина?! Каква бестидност
државне власти?!

По званичним актима, која су била
пред Министром Унутрашњих послова
под № 15931 од 1881 године Живојин
Велички жално се министру против
решена Начелства округа Црноречког,
којим га је Начелство одбило од жалбе
против решења месне власти да се он
Живојин — „уклонити“ или „удалити“ из
Зајчара — не сељемо се баш правог
употребљеног израза; Министар је по-
седе оне наше белешке о овом незакон-
ном поступку према Живојину, званично
тражило од Начелства нека објашњења о
овоме. И Начелство *знајући све то врло
добро из својих званичних акта*, толико
је дрско и без стида, да у званичној
исправци *противно* говори. Оно се хвата
за реч „пресуда“ коју смо ми у оној
белешци употребили нечитајући акта,
па мисли да му је слободно званично
неистину говорити само зато, што ми
у оној белешци нисмо знали казати, да
је Начелство издало о Живојину „реше-
ње.“ Није главно у овој ствари, да ли
је Начелство њу расправило „пресудом“
или „решењем“, већ је главно да је
Начелство ма у ком од та два вида одо-
брило: да се Живојин из Зајчара у-
дали.

Па кад Начелство и преко свега тога
званично овај факат пориче, онда је то
и стидно и недостојно. Било би излишно
да и даље о овоме говоримо; сама ствар
довољно показује како се *срамно служи*
неистинама Гарашаниновој полицији и кол
овако *очитих противних доказа*. А *каква*
је она у делима где нема против себе
овако *очитих званичних доказа*, није
тешко знати!

ВЕСТИ ИЗ НАРОДА

Из Параћина пишу нам; како је злоста-
вљен там грађанин Ђока Јовановић због
тога што је купио потписе на адресу г.
митрополиту коју је послата и у нашем
листу штампања.

Кмет Димитрије Лазич послао је ноћу
код њега два пандура и писара општин-
ског да га тако рећи из крвета доведу
у општински суд. Кад су га дотерали
у суд дође и српски писар Коста Петко-
вић, те су га претресали и тражили неке
хартије. На то дође Јеремија Милоса-
вић, његов ортак и зашита, зашто се
тако ради са једним поштеним грађани-
ном, на што му српски писар одговори:
да се „одмах чисти“ јер ће му иначе гво-
зђе на ногу метнути. Јеремија је сутра
дан протествовао против оваког неза-
коног поступка код српског старешине
но овај је на ово одговорио са свим
хладнокрвно, да о тој ствари не зна ни-
шта. Леп изговор. Зар се тако врши
своја дужност? Зар се тако мотри на
сигурност грађана? Мисмо већ више пу-
та казали, да под „видловцима“ нема
личне сигурности, а ни грађанске слободе;
све ово газу разуздава партајска страст.
Па куда ће све ово одвести то сам
Бог зна!

— На богојављење купио је помоћник
начелства Цупријског Браловић неке по-
тписе у Сикрици, сигурно да се изјави
влади поверење од народа. Том прили-
ком узимат је на одговор бив. кмет из
Сикрице да каже за ш.о је долазео
код њега Мијанко Радовановић из Пара-
ћина, и да ли је износио какову хартију
да се он на њу потписе? У исто време
изјавио је јавно да је сваком слободно
писати против митрополита, а сваки који
што узиме за митрополита биће строго
кажњен и у гвозђе метнут. То ли је
„чиста уставност“ видловачка? А зар
се могу другичије и замислити „вид-
ловци“ по да владају самовољом. Нигде
у свету у уставним државама нема тога
примера, да се људима закрађује изја-
вљивати своје поштовање људима који су
то заслужили својим патриотским радом.
„Видловци“ немогу да изазову у народу
признање својим делима, но хоће силно
да га истерају из народа. Но тешко о-
нима који се таквим средствима служе,
они само тиме потенцирају мржњу и

огорчење против себе у народу. Бадава
вам је све; узасуд су сви напори и уј-
дурме ваша се звезда гаси, и она ће
скорим знаји за навек.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

Јуче смо јавили, да нисмо добили
од поште П. Лојда, из чега смо зак-
лучили, да га је цензура заустави-
ла. Тај број добили смо данас.
Но још ни данас нема бечке Н. Сл.
Пресе од истог дана. Да ли је цен-
зура зауставила, или ћемо је после
добити, незнамо. Наша примедба о
непажњи наше цензуре свакога
стоји.

— Јављају нам да је аустр. власт
у Мостару затворила тамошњег у-
правитеља српске школе, Ђорђа Бе-
кића, ваљда зато, што је Беклић пре
тога био сарадник „Заставе“. Зар
се културна мисија врши гонењем
и затварањем *учитеља*? Лена кул-
тура у аустријском издању!

СА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

Седница од 28 Јануара 1882

Председник А. Б. Поповић.
За министарским столом: Новаковић,
Гудовић Радовић, и Гарашанин.
Протоколи VI и VII саставка прима-
ју се.

Секретар чита поздраве, неке молбе и
жалбе, затим предлоге, питања и интер-
пелације.

Негодишња опозиционих посланика ин-
терпелацију министра-председника због
Бонтуга, и питају: је ли истина да влада
преговара с неким друштвом да прими
Бонтугове обавезе и ако јесте, шта је
досад учињено. Интерпеланти предлажу
да се интерпелација прогласи за хитну,
но председник изјави, пошто министар-
председник Пирфанач није у скуштини,
да ће му интерпелацију доставити,
па ако пристане да на њу одмах одго-
вори он ће то скуштини саопштити; у
противном случају упутиће интерпелаци-
цију одбору. *Пашкић* захтева да ску-
пштина то реши јер њено је право хоће
ли прогласити поједине предлоге и ин-
терпелације за хитне. Председник се
позива на пословник и не дозвољава да
се о томе даље говори.

Ник. Пашкић пита председника хоће
ли се решити јучерава ствар због из-
вештача „Самоуправе“?

Председник. Само из поштовања према
Пашкићу, јер по пословнику не би требао
ни да одговара, објашњава да је пред-
седништво *правилно* поступило, и да се
то питање не може ни износити пред
скупштину, пошто спада у делокруг пред-
седништва. Таке ствари могу редакције
најбоље с председништвом у ред довести
и расправљати.

Пашкић одговара да је по уставу ску-
пштински рад јаван и да председник нема
те власти да искључи новинаре из ску-
пштине. Кад би се то право признало,
председник би могао и публицу и све
који нису скупштинари укљонити. Наводи
како председништво пристрасно обавља
ту дужност, јер док свима скоро извеш-
тајима политичких листова забрањује да
и по самим ходницама скупштинске згра-
де пролазе, дозвољава извештачу „Ви-
дела“ да улази и у собе за одборе од-
ређене и да се без сваке сметње шта
по свима просторијама. Или нека наредба
важи за све или ни за кога.

Председник изјављује да ће се држати
пословника и прекида сваку дискусију о
томе.

Прелазни се на дневни ред: закон о ни-
жњим школама за пољску привреду. У де-
бати су више говорника и с једне и с
друге стране учествовали. Свега је до-
сад усвојено пет првих чланова закона.
Затим је председник закључно седницу.